

CHEFEN FOR FLYVEVÅBNET

Vedbæk,

Den 14. oktober 1968.

På et møde mellem forsvarsministeren og forsvarsstyrelsen den 20. september 1968 anmodede ministeren værnscheferne om — til brug for det forsvarspolitiske udvalg — at udarbejde en nærmere redegørelse for deres holdning til det af forsvarsministeriet i sommeren 1968 udarbejdede udkast til lov om forsvarrets organisation.

Til dette udkast er sagkyndig bistand fra værnene alene ydet, for så vidt angår §§ 6, 7 og 8, der omhandler styrkemålene med hertil hørende bemærkninger. Disse styrkemål er uændrede i forhold til den gældende forsvarslov, men lovteksten er revideret i overensstemmelse med udviklingen og har som forudsætning en af forsvarsministeriet meddelt økonomisk ramme. Forsvarsstyrelsen har tillige forudsat, at den rette afbalancering værnene imellem er til stede og ikke skal ændres, samt at forsvarrets opgave — som et led i NATO-forsvaret — ligeledes er uændret.

Jeg kan udtrykke tilfredshed med den tilkendegivne hensigt: at opretholde styrkemålene, ihvorvel den før omtalte økonomiske ramme ikke tillader en total opfyldelse af målene. Afstanden mellem mål og midler tilsigtes mindsket ved en vis kvalitativ forringelse på den materielle side, et skridt jeg — som chef for et i overvejende grad teknisk værn — må nære betænkeligheder ved, men som jeg — alle forhold taget i betragtning — vil foretrække og derfor har anbefalet fremfor en styrkereduktion. Jeg er i øvrigt af den opfattelse, at en rimelig afstand mellem mål og midler kan være et gode, idet den sporer de forvaltende myndigheder til optimal disposition over midlerne og herved til rationalisering over en bred front.

Forsvarsministeriets lovudkast med bemærkninger angiver at tilsigte en yderligere mindskning af den nævnte afstand som et resultat af besparelser opnået ved en forenkling af forsvarrets ledelse og forvaltning.

Det foreslås således, at en væsentlig del af de beføjelser, der har været tillagt værnskommandoerne, henlægges til en nyetableret forsvarskommando, i hvilken værnscheferne indgår som inspektører og rådgivere. Tillige forudsættes værnenes aktivitet udført på fællesværnsbasis i videst mulig udstrækning. Af bemærkningerne fremgår dog, at værnenes identitet skal bevares.

Når jeg er anmodet om at udarbejde en nærmere redegørelse for min holdning til dette forslag, skal jeg indledningsvis understrege, at der hersker enighed om følgende forhold:

- at den operative ledelse af samtlige forsvarskræfter fortsat bør være samlet (chefen for forsvarrets operative styrker),
- at den overordnede fælles planlægning skal være koordineret og styret på hensigtsmæssig måde.

Det er imidlertid en kendsgerning, at værnene er forskellige, hvad angår forsvarsmidler og virkemåde. Den tiltagende specialisering, som karakteriserer udviklingen, medfører, at forskellighederne stadig øges. Dette forhold er bestemmende for hovedopgaven i fred — produktionen af kampklare enheder — samt for det enkelte værns struktur.

Henset til forsvarrets størrelse og samfundets personlressourcer i øvrigt er der et klart behov for at disponere det fornødne specialkendskab på så få organisationstrin som muligt. Et hovedprincip for rationel forvaltning må derfor være at placere beslutningsretten på det lavest mulige niveau, hvor man kan forene faglige hensyn med en koordineret helhedsbetragtning.

Dette forholds betydning og konsekvenser for flyvevåbnet vil blive nærmere beskrevet i det følgende.

Produktionen af flyvevåbnets enheder beror på et nøje og hurtigt virkende samspil mellem egnede personelle og materielle ressourcer. Begge dele må steds tilpasses udviklingens og hændelsernes vilkår.